

nast peab tinni, süddame ning mele üksnes Jeesanda pole põördes. Üks noor naesterahwas, wisi pärast ridis, juuksed ühfestest ülespalmitud ja falli peahtega, üsna ilmalaps, jouab kerge jallaga ta vasto, ja lähwitab talt móda. Kas se peaks sinno jaggo ollema? mõtleb immeteledes. Ei woi se olla; ei olle temma ellades mo naeseks lõdud: se on ta sanna, ja fallab teise ulitsa sisse, omma teed eddasí minnes, agga vasta, sesamma naesterahwas on ka siin temma vasto tullemas. Agga omneti ei woi ta minno párralt olla; ei woi se ial korda miina, ütleb nüüdki enneses, ja lähhääb ta ühhe teise ulitsa. Agga kes siingi eesimenne temma vasto tullemas? Sesamma naesterahwas agga jálle, kes jubba faksford temma vasto olli sattund; ei muud kui temma! Nüüd iska piddi tõeks jáma; ei wöind ka mees nüüd parreminne mõttelda. Siin olli Jummaläks! Mis siis muud, kui läks agga faugelt naesterahwa járrele, waatma, fus kotta piddi minnema. Sai

agga sisse läinud, kohhe siis ka õppetaja olli naabre maiast külamas, kes temma piddi ollema? ja kulis sealt, et ühhe rikka mehhe ainus tüttar vlli, kes seál maias ellamas, fus mamsel sisse läinud. Mis siis muud, kui agga issa iure minnema, viuma immelikko asja temmale rákima, ja tütre ta kdest ennele palluma? Nenda mócles, nenda teggi, ja issa kostis, et vimma tütre ei ühhegi õppetaja jáuks ful tännini veel es olle sündind arwanud, agga, kui laps isse piddi tahtma, et siis kui temma omma jah ei tahha feelda. Õppetajat piddi lounelks passutama, et mamselliga piddi tutwaks sama ja et isse temmalt piddi küssima. Tehti nenda, ja ilma aega viitmatta, egga suurt nou ennain piddamatta, rákis omma passumisse wällja. Mis mamsel kostis, läks hopis ühte sellega, mis issa jubba olli ütelnud. Ei olle temma, ütles, ful tännint veel tahinud ühhe õppetaja seljiles miina, agga et ford nüüd kà, ei tahha temma mitte vasto törluda, muud kui olge,